

— Πῶς συμβαίνει αὐτό; Φαίνεται λοιπόν ὅτι τὸ ἔνθε καὶ δὲν μοῦ τὸ εἶπε. Ὁ κύριος Θουριὲ ἐταράχθη καὶ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν. Ἐρριψεν εἶτα ἐπὶ τοῦ Φραγκίσκου αὐστηρὸν βλέμμα.

— "Ακουσον τῷ εἶπεν ἡ μαρτυρία σου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ εἶνε σπουδαία, προσπάθησε νὰ ἐνθυμηθῆς καὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν ἂν εἶπες ψεύματα θὰ τιμωρηθῆς αὐστηρῶς.

Ὁ ὑπρέτης ὀλίγον θορυβηθεὶς ὑπὸ τῆς ἀπειλῆς ταύτης ἐπέμεινεν εἰς τὴν δῆλωσίν του.

«Βεβαίως ὁ Λαυρέντιος δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν προτεραίαν τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κομβίου, ἀνεκάλυψε δὲ ταύτην πρὸ πέντε ἢ ἕξ ἡμερῶν, περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος. Πρῶταν τινὰ ἐκδυόμενος ἔκαμε τὴν παράτηρησιν ταύτην εἰς τὸν ὑπρέτην, ὅστις ἐκπλαγεὶς ἠγόρευε τὴν ἀποκριθῆ. Ἀνεζήτησεν εἰς τὰ συρτάρια, ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, κατὰ γῆς καὶ οὐδὲν εἶχεν εὑρεῖ. Ὁ Λαυρέντιος ἄλλως τε δὲν εἶχεν ἐπιμείνει, διότι τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο ἦτο μικρῆς ἀξίας. Ἐκτοτε οὐδεὶς ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἀπωλείας καὶ ὁ Φραγκίσκος ἔμεινεν ἡσυχος. Δὲν ἐφοβεῖτο μήπως ἀμφέβαλλον περὶ τῆς τιμιότητός του, διότι ἂν ἤθελε νὰ κλέψῃ δὲν θὰ ἤρκειτο εἰς μόνον τὸ ἔν κομβίον, ἀλλὰ θ' ἀφῆρει τὸ ζεύγος.»

Τὰ ἀνωτέρω ἐλέχθησαν μετὰ βεβαιότητος καὶ εἰλικρινείας, ἅτινα προὔξενσαν ἐντύπωσιν τῷ ἀνακριτῇ.

Ὁ κύριος Θουριὲ σκεπτικὸς παρεκάθησεν ἐπὶ στιγμὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἦφειλε νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τὴν μαρτυρίαν αὐτήν; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει Ἦφειλε νὰ διδῆ ἐν τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ κομβίου ἐκεῖνου τυχαίαν περιπτώσιν ἢ μᾶλλον πραγματικὴν. Ἀπλῆ σύμπτωσις, ὑπολογισμοί, ἐξηγούντο δυσκόλως. Ἄπειροι σκέψεις ἀνεκινῶντο ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ ἀνακριτοῦ, χωρὶς οὐδεμίαν αὐτῶν νὰ παραδεχθῆ.

Αἴφνης ἀνεμνήσθη ὅτι ὁ Λαυρέντιος εὑρίσκετο εἰς τὴν θύρην τῆς οἰκίας φυλαττόμενος ὑπὸ δύο κλητῆρων.

Ὅθεν ἐν τῇ ἀβεβαιότητι ταύτῃ εὐρισκόμενος, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐξετάσῃ, καὶ διέταξε τοὺς κλητῆρας νὰ τὸν προσαγάγῃσιν, ἀφοῦ περιώρισε τὸν ὑπρέτην εἰς τὸ δωματίον τοῦ ὕπνου.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Λαυρέντιος εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἰθούσαν.

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Μπα! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ Πήγασος.

— Ἐὰν τὸν ἐφόνευσαν θὰ ἐνεργήσω νὰ

καρτομηθοῦν μετὰ τοῦ Τολβιάκ, ἐπανελάβε ψυχρῶς ὁ γέρον. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν τὸν εὑρῆς, καὶ κανεὶς δὲν ἤμπορεσῆ νὰ σοῦ δώσῃ πληροφορίας δι' αὐτόν, θὰ ἐπιστρέψῃς ἀπόψε εἰς Παρισίους. Αὐτὸ εἶν' ὄλον. Ἀναχωρῶ καὶ βασιζομαι εἰς σέ.

— Νὰ βασισθῆτε, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ ἀριθμὸς 33, πηδήσας ἀπὸ τῆς κλίνης του. Τὸ ἀμαξί θὰ εἶνε στὸ βουλευτάρτο προτῆτερα ἀπὸ σᾶς, καὶ δὲν θὰ περάσω τὴν ὄραν μου μὲ διασκεδάσεις διὰ ν' ἀνταμῶσω τὸν σύντροφον Πιεδούσην. Ἄ! θέλουν νὰ τοῦ κόψουν τὸ λαρύγγι, οἱ οὐτιδανοί, ποῦ ἐργάζονται γιὰ τὸν Τολβιάκ... θὰ τὸ ἰδοῦμεν αὐτό...

Ὁ κύριος Λεκὸκ κατέβη ἤδη τὴν κλίμακα.

Ἀνῆλθε τὰς κρηπίδας μέχρι τῆς γεφύρας τοῦ Ὀστερλίτζ, ἣν διέβη ὅπως ἀφιχθῆ βραδέως εἰς τὸ βουλευτάρτο, ἐν ᾧ περιέμενε τὴν ἀμαξάν αὐτοῦ.

Ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ, ὡς ἀντιπροσώπου, ἦτο ἐξ ἐκείνων, εἰς οὓς δὲν προσέχουν ποσῶς ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ δὲ Ἀριστείδης Σαλουμῆ δὲν θὰ ἐσκέπτετο νὰ καταστῆ ἐκ νέου προσωρινῶς Ναβὰβ τῆς Βαχώρας, ἐὰν δὲν διετῆρει τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Τολβιάκ θὰ ἐπανήρχετο νὰ συλληφθῆ ἐν τῇ παγίδι, καὶ ἐὰν δὲν εἶχε συλλάβει σχέδιον, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῆ ἢ ἐν τῷ «Μεγάλῳ Ξενοδοχείῳ».

Τὰ πάντα ἀπέβησαν κατ' εὐχὴν.

Ὁ ἀμαξηλάτης εὐρέθη εἰς τὴν θέσιν του κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὄραν, μετὰ τεσσαράκοντα δὲ λεπτῶν ὁδοπορίαν, ὁ ἄρχων Ζαφέρ εἰσηλθε πλέον ἰνδὸς παρά ποτε ἐν τῷ πλουσίῳ ἐνδικοιτηματί του.

Ἄμα τῇ ἀφίξει του ἀνήγγειλαν, ὅτι ὁ μαῦρος οἰκονόμος του, ὅστις εἶχεν ἀσθενῆσει εἰς Χάβρην, θὰ ἐπανήρχετο διὰ τινος ἀκολουθοῦ ἀμαξοστοιχίας, καὶ ὅτι μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Ἀλῆ, ἢ Ὑψηλότης αὐτοῦ θὰ εὐηρεστεῖτο ν' ἀρκεσθῆ εἰς τὴν τακτικὴν τοῦ ξενοδοχείου ὑπηρεσίαν.

Ὁ Ναβὰβ ἐφαίνετο, ἄλλως τε, λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐκδρομῆς του, καὶ σφόδρα διατεθειμένος νὰ δεχθῆ ἐπισκέψεις, διότι ἔδωκε διαταγὴν νὰ εἰσαγάγῃσιν πάντα, ὅστις ἤθελε ζητήσῃ νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ, ἡ διαταγὴ αὕτη εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπιτρέψῃ τῷ Πιεδούσῃ νὰ παρουσιασθῆ παρ' αὐτῷ, ἂν, ὅπως ἤλπιζεν, ὁ Πήγασος ἐπανέφερεν αὐτὸν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Ἐν τούτοις, δὲν ἦτο ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἐπαρουσιάσθη πρῶτος.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὑπρέτης ἦλθε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἐξοχότητά του, ὅτι εἰς κύριος ἐξαίτεται τὴν τιμὴν συνδιαλέξεως, ἐπὶ δὲ τοῦ παρουσιασθέντος αὐτῷ ἐπισκεπτηρίου ὁ κύριος Λεκὸκ ἀνέγνω τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Χόλτζ.

Ἐχάρη λίαν, καθότι δὲν ἤλπιζεν ὅτι οἱ πόθοι αὐτοῦ θὰ ἐπραγματοποιούντο τόσο ταχέως, καὶ ἔσπευσε νὰ δεχθῆ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐμίσει περισσότερο ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὁ πράκτωρ παρουσιάσθη πάντοτε κυ-

φός, πάντοτε ραιβόπους, πάντοτε φέρων φενάκην καὶ πράσινα δίοπτρα.

Ὁ Τολβιάκ εἶχε καταστῆ ἀμιμητος, καθότι ἡ μετεμφίσεις του ἦτο ἐντελεστάτη.

Ἐκ τῶν φαιδρῶν τρόπων καὶ ἐκ τῆς ἀνέτου στάσεως αὐτοῦ, ἐμαντεύετο ὅτι ἤρχετο νὰ κάμῃ σπουδαῖον διάδημα.

— Λοιπόν! κύριε, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ναβὰβ, ἐπετύχατε τέλος πάντων;

— Περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἤλπιζον, πρίγκιψ, ἀπήντησεν ὁ ὑποτιθέμενος πράκτωρ. Ἐπανεῦρον τὸν κληρονόμον τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν.

— Δόξα τῷ Θεῷ! θὰ δυνηθῶ λοιπόν νὰ ἐξοφλήσω χρέος εὐγνωμοσύνης. Ὁ κληρονόμος, εἶπετε; Δὲν ὑπάρχει λοιπόν πλέον παρὰ ἐν μόνον μέλος τῆς οἰκογενείας Ὁ-Σολιβάν;

— Ἐχω πολλοὺς λόγους νὰ τὸ πιστεύω, καίτοι δὲν εἶμαι εἰσέτι ἐντελῶς βέβαιος. Τὸ γεγονός, ἄλλως τε, θὰ εἶνε εὐκολώτατον νὰ ἐξακριβωθῆ, καθόσον ἔχω ἤδη εἰς τὴν κατοχὴν μου τὸν αὐθεντικὸν καταλογὸν ὄλων τῶν ἀπογόνων τοῦ Μαυρικίου Ὁ-Σολιβάν, πατρὸς τοῦ λοχαγοῦ. Εἰς τῶν ἀπογόνων ζῆ, ἔχω περὶ τούτου ἀποδείξεις. Ἄν οἱ ἄλλοι ἀπέθανον, θὰ εἶνε εὐκολον νὰ τὸ ἐξακριβώσωμεν, ἀφοῦ γνωρίζω τὰ ὀνόματα αὐτῶν.

— Καὶ ποῦ λοιπόν εἶνε αὐτὸς ὁ συγγενὴς τοῦ προσφιλεστέρου φίλου τοῦ πατρὸς μου; Πῶς ὀνομάζεται; ἠρώτησεν ὁ Ναβὰβ μετὰ συγκινήσεως, οὐδόλως πλαστής, ὅπως τὸ συμφέρον, ὅπερ προσεποιεῖτο ὅτι ἐδείκνυε πρὸς τὸν μόνον ἀπόγονον τῶν Ὁ-Σολιβάν.

— Ζητεῖ κανεὶς συχνάκις μακρὰν ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἔχει πρόχειρον, εἶπεν ὁ ψευδὴς κύριος Χόλτζ. Ὁ κληρονόμος τοῦ λοχαγοῦ κατοικεῖ λεύγας τινὰς μακρὰν τῶν Παρισίων, πλησίον ὠραίου χωρίου καλουμένου Σαβινὸ ἐπὶ τῆς Ὀργης... ἐνός ἐκ τῶν πρώτων σταθμῶν τῆς γραμμῆς τοῦ Ὁρλεάν.

— Δὲν ἠπατώμην λοιπόν, ἐσκέφθη μετ' ἀγαλλιάσεως ὁ κύριος Λεκὸκ.

— Ὀνομάζεται Γεώργιος Ἄτκενς, ἐπανέλαβεν ὁ Τολβιάκ. Εἶνε Ἀγγλος, ἠλικίας τριάκοντα ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ υἱὸς μονογενῆς τῆς Σοφίας Νέσλεϋ, ἐγγόνης ἐκ μητρὸς τῆς Ἄννης Ὁ-Σολιβάν, ἀδελφῆς τοῦ Ἰακώβου Πατρικίου, ἀποβιώσαντος ἐκατομυριούχου εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας.

— Τότε, εἶνε ἐξ ἀνεψιῶν ἀνεψιῶς τοῦ λοχαγοῦ. Ἴσως ὑπάρχουσι πλησιέστεροι κληρονόμοι. Αὐτὸ τὸ εὐχομαι, διότι θὰ εἶνε δι' ἐμὲ λίαν εὐχάριστον νὰ τὸν πλουτίσω, ἂν δὲν ἔχῃ δικαίωματα ἐπὶ τῆς κληρονομίας. Ποία εἶνε ἡ σημερινὴ θέσις του;

— Πολὺ μετρία. Ἡ μήτηρ του εἶχε συζευχθῆ ἐξ ἔρωτος ἓνα ἠθοποιόν, καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τῆς θείας της, τῆς νεωτέρας ἀδελφῆς τοῦ λοχαγοῦ, ἡ ὁποία ἐπίσης συνεζεύχθη ἓνα ἠθοποιόν. Ὁ Γεώργιος Ἄτκενς ἦλθε νὰ ζῆσιν εἰς Γαλλίαν καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ

λόγους οικονομίας. Οί γονεῖς του δὲν τοῦ ἄφησαν παρὰ μικρὸν κεφάλαιον μὲ τὸ ὁποῖον διατηρεῖται μέχρι σήμερον.

— Τῷ εἶπατε τὴν νέαν του τύχην;

— "Ὅχι ἀκόμη. "Ἦθελον πρότερον νὰ βεβαιωθῶ, ὅτι κληρονομεῖ μόνος, καὶ ὅτι αἱ γενναῖαι διαθέσεις ὑμῶν εἶνε πάντοτε αἱ αὐταί, διότι ἐφοβούμην μήπως τῷ προξενήσω ψευδῆ χαρὰν.

— Αὐτὸ τὸ ἐννοῶ, δὲν ὑπάρχει ὅμως πλέον λόγος ἵν' ἀναβάλετε, ὅπως τῷ ἀναγγείλετε, ὅτι εἶνε βαθύπλουτος, καὶ ὅτι τὸν υἱοθετῶ.

— Αὐτὸ ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πράξω ἀπόψε, καὶ ἂν ἡ Ἐξοχότης σας τὸ ἐπιτρέπη, θὰ τῇ παρουσιάσω αὐριον τὸν Γεώργιον Ἄτκενς.

— Ὅθ' εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ τὸν δεχθῶ, καὶ νὰ σᾶς παραδώσω τὴν ἀμοιβήν, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος θὰ ὀρίσετε, ἀγαπητὴ κύριε. Ἀναγνωρίζω τὰς προσπάθειάς, τὰς ὁποίας κατεβάλατε, καὶ θαυμάζω ὅτι ἐπετύχατε τόσον ταχέως.

— Δὲν ἐτελείωσαν ὅλα ἀκόμη, εἶπεν ὁ ψευδὴς Χόλτζ, λαβὼν ὕψος μετριοφροσύνης. Ἐχω ὅλας τὰς ἀποδείξεις τῆς συγγενείας τοῦ Γεωργίου Ἄτκενς, ὅπως ὅμως πρὸ ὀλίγου εἶχον τὴν τιμὴν νὰ τὸ εἶπω εἰς τὴν Ἐξοχότητά σας, μοὶ ἐλλείπουν ἀκόμη αἱ ἐκθέσεις τοῦ θανάτου τῶν ἄλλων πλαγίων συγγενῶν τοῦ λοχαγοῦ.

— Καὶ ἐλπίζετε νὰ τὰς προμηθευθῆτε;

— "ὦ! εὐκολώτατα. Ἐκ τῶν τριῶν ἄλλων ἀδελφῶν τοῦ λοχαγοῦ, δύο συνεζεύχθησαν Γάλλους, τῶν ὁποίων εὐρον τὰ ἔχνη. Ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ εἶχε μόνον μίαν θυγατέρα, ἡ ὁποία ἀπέθανε τὸν παρελθόντα χειμῶνα.

— Τότε αὐριον θὰ γνωρίζω, ἂν πρέπη νὰ ἔχω διὰ τὸν Γεώργιον Ἄτκενς ὅλην τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ὀφείλω πρὸς τοὺς Ὀ-Σολιδιάν. Μελετᾶτε ἴσως σήμερον νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ Σαβινύ;

— Μάλιστα, πρίγκιψ, θὰ ἐπιστρέψω ἀπόψε.

Ἡ ἐρώτησις καὶ ἡ ἀπάντησις ἠκούσθησαν ὑπὸ ἐπισκέπτου, ὃν ὁ θεράπων εἶχε πρὸ μικροῦ εἰσαγάγει, ἵνα συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Ναβιάβ, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν θεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ προαναγγείλῃ ἕνεκα τοῦ μετρίου ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ.

Ὁ ἐπισκέπτης οὗτος ἦτο ὁ Πιεδούσης, ὃν βεβαίως δὲν περιέμενε τόσον ταχέως ὁ κύριος Λεκὸς, καὶ ὅστις παρουσιάζετο ὡς ἀπλοῦς πολίτης.

Ὁ κύριος Χόλτζ δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀναχωρήσει, καίτοι ἠτοιμάζετο ἀναμφιβόλως νὰ πράξῃ τοῦτο.

Ὁ Πιεδούσης ἀνεγνώρισεν αὐτὸν κάλλιστα, καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ φενάκη καὶ τὰ δίοπτρα ἀπέκρυπτον τὸ ἀποτρόπαιον τοῦ Τολβιάκ πρόσωπον.

Διὸ ἐφάνετο δισταζῶν ἐπὶ τῆς στάσεως, ἦν ὄφειλε νὰ λάβῃ ἀπέναντι τοῦ προσώπου ἐκείνου.

Παρετῆρει αὐτὸν ἐκ τοῦ πλαγίου, ἀντὶ νὰ δηλώσῃ ἐν οἰονδήποτε φαντασιώδες

ὄνομα καὶ νὰ ἐκφράσῃ ἀφορμὴν τινὰ ὅπως ἐξηγήσῃ τὴν ἐπίσκεψίν του.

Ὁ κύριος Λεκὸς ὠμίλησε δι' αὐτόν.

— Ἐρχεσθε νὰ μοὶ δώσετε λογαριασμὸν διὰ τὰς βοηθείας, διὰ τὰς ὁποίας σᾶς ἐπεφόρτισα, εἶπεν, ἀπευθύνας συγχρόνως αὐτῷ βλέμμα, ὅπερ ἠννόησε. Λοιπὸν, αὐριον, κύριε, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν πράκτορα. Ὅθ' σᾶς περιμένω ἀνυπομόνως, καθόσον σκέπτομαι ὅτι θὰ μοῦ φέρετε τὸν Γεώργιον Ἄτκενς.

— Αὐριον κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσω, εἶπεν ὁ ψευδὴς Χόλτζ, ὅστις ἠγέρθη, ἐχαιρέτησεν ἐδαφιαίως καὶ ἐξῆλθε.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος μετὰ γλυκύτητος.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε.

— Μὴ πιστεύσετε ὅτι ἐκ περιεργίας ὠθοῦμαι ὅπως σᾶς ἀποτείνω τὸν λόγον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰούλιος, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ ἀπαντήσετε παρὰ μόνον ἂν δύνασθε νὰ τὸ πράξετε, χωρὶς νὰ πρὸδώσετε οὐδὲν μυστικόν, ὅπερ τυχὸν ἠθέληεν εἶσθε ἐμπεπιστευμένον ὑμῖν.

— Μυστικόν, ἐμπεπιστευμένον εἰς ἐμέ; ἐπανελάβεν ἐκείνη, τί θέλετε νὰ εἶπητε μετὰ τοῦτο;

— Πρὸ μιᾶς στιγμῆς διηυκρινίσθη ἐν ἐμοὶ ἡ ἰδέα, ὅτι ἀπεδώσατε μείζον τοῦ συνήθους ἐνδιαφέρον εἰς ὅ,τι με ἠρωτήσατε, ὑπέλαβεν. Ἐὰν λοιπὸν τυγχάνει, ὥστε νὰ ἠθελήσατε νὰ με ἐρωτήσητε εἰς λογαριασμὸν δυστυχῶς γυναικός, ὅχι βεβαίως ἐκείνης, ἥτις σᾶς ἐτρόμαξε πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ἀλλ' ἐτέρας τινός, ἦν ἴσως γνωρίζετε;...

Ἡ κεφαλὴ τῆς Μέρσης ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

Προφανῶς, οὐδ' ὑπόπτευεν ὁ Ἰούλιος ὅτι περὶ αὐτῆς ἀποκλειστικῶς ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ. Οἱ λόγοι του καὶ οἱ τρόποι του ἐξέφραζον ἐπαρκῶς ὅτι ἡ πρὸς αὐτὴν πεποίθησίς τῆς ἦτο παρὰ ποτε ἀκλόνητος· καὶ ὅμως οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐνέριψαν αὐτῆς τὴν Μέρσην εἰς ἄβυσσον ἀγωνίας.

Δὲν ἐτόλμα ν' ἀποκριθῇ.

Ἐκείνος ἐξέλαβε τὴν σιωπὴν ταύτην ὡς καταφατικὴν ἀπάντησιν.

— Ἐνδιαφέρεσθε ὑπὲρ... τῆς γυναικός ταύτης; ἠρώτησεν.

Ἐκείνη ἀπεκρίθη χαμηλοφώνως τὴν φωνὴν ταύτην:

— Μάλιστα.

— Τὴν ἐνεθαρρύνετε;

— Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὴν ἐνεθαρρύνω

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐλάμπρυνεν αἰφνιδίως τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἰουλίου.

— Μετάβητε νὰ τὴν εὑρετε, εἶπε, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι μάλιστα νὰ σᾶς συνοδεύσω καὶ παραστῶ καὶ ὁ ἴδιος.

— "ὦ! ἐφέλλισεν ἡ Μέρση, ἡ δυστυχὴς κατέπεσε πολὺ χαμηλά!...

Ἐκείνος τὴν διέκοψε μετὰ κινήματος ἀνυπομονησίας.

— Τί ἐπραξε λοιπὸν; ἠρώτησεν.

— Ἐξηπάτησεν, ἀναξιοπρεπέστατα ἠπάτησεν ἐντίμους ἀνθρώπους, πιστεύσαντας ἐπ' αὐτήν... καὶ ἐγένετο μάλιστα πρόξενος κακοῦ, μεγάλου κακοῦ εἰς ἄλλην τινά.

Ὁ Ἰούλιος ἐκαθέσθη πλησίον τῆς.

Ἡ περιέργεια, ἥτις ἤρχιζε νὰ γεννᾶται ἐν αὐτῷ, ἦτο πᾶν ἄλλο ἢ ἀξιομειμπτος. Ἡ δύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ ὀμιλῇ πρὸς τὴν Μέρσην ἀνευ στενοχωρίας· ἡ δύνατο νὰ βλέπῃ τὴν Μέρσην με καθαρὰν καρδίαν, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ συμποζῶσιν ἀμφοτέροι εἰς ἔργον φιλανθρωπίας.

— Τὴν κρίνετε πολὺ αὐστηρῶς, τῇ εἶπε. Γνωρίζετε τοῦλάχιστον ὁποῖαι δυνατόν νὰ ὑπῆρξαν αἱ δοκιμασίαι τῆς καὶ ὁποῖοι οἱ πειρασμοὶ καθ' ὧν εἶχε νὰ παλαίσῃ;

Ἡ Μέρση εἶχε μείνει πάλιν ἄφωνος.

— Εἶπατέ μοι, ἐξηκολούθησεν ἐκείνος, τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐβλάψε τόσον πολὺ, ζῆ ἀκόμη;

— Μάλιστα.

— Τότε λοιπὸν, ἀφοῦ ζῆ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐβλάψε, δύναται νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἀδίκον ὅπερ διέπραξεν. "ὦ! ἐγγίξει ἡ ἡμέρα, τὸ προλέγω, καθ' ἣν ἡ ἀμαρτωλὴ αὐτὴ θὰ καταστῇ ἀξία τῆς συγγνώμης μας καὶ τοῦ σεβασμοῦ μας ἐπίσης.

— Καὶ θὰ ἠδύνασθε νὰ τὴν σεβασθῆτε... αὐτήν; ἠρώτησεν ἡ Μέρση περιλύπως. Πνεῦμα, ὡς τὸ ἰδικόν σας, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πᾶν ὅ,τι ἐκείνη ὑπέστη;...

Μειδιάμα προσηνὲς ἰλάρυνε τὴν προσεκτικὴν μορφήν τοῦ Ἰουλίου.

— Λησμονεῖτε τὴν λυπηρὰν πεῖραν μου, ἀπήντησεν οὗτος. Ὅσον καὶ ἂν εἶμαι νέος, εἶδον πλείστους ὄσους, καὶ ἀνδρας καὶ γυναῖκας, οἵτινες ἠμάρτησαν καὶ ὑπέφερον. Καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων μάλιστα ὅσα μοὶ εἶπατε περὶ τῆς ἐν λόγῳ γυναικός, σκέπτομαι ὅτι δύναμαι νὰ τεθῶ εἰς τὴν θέσιν τῆς δυστυχούς. Ἐννοῶ κάλλιστα, ἐν παραδείγματι, ὅτι δυνατόν νὰ ἐπαλάισε κατὰ τοῦ πειρασμοῦ ὅσον δέδοται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν. Ἐμάντευσα;

— "ὦ! ναί!

— Δυνατὸν ἐπίσης νὰ μὴ εἶχεν οὐδένα, ὅταν ἐπάλασε κατὰ τοῦ πειρασμοῦ, ὅπως τὴν συμβουλεύσῃ, ὅπως τὴν σώσῃ. Ἄληθές;

— Ἄληθές.

— Ἄνευ φίλου, συμβούλου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ πειρασμοῦ, ἐγκαταλελειμμένη ἴσως εἰς τὴν ἀπελπισίαν τῆς σκληρᾶς ἀνάγκης, ἡ γυνὴ αὐτὴ θὰ ὑπέπεσεν οὐχὶ ἀνευ τύφωσιν εἰς τὸ σφάλμα τῆς, διὰ